

¡13,513!

—¡Senyora Tuyas, senyora Tuyas!
 —¿Qué li passa, senyora Llongarda?
 —¡13513!
 —¿Si? ¿Qué significa aixó? ¿Qué potsé vol dir que ha de finir la mon?
 —¡Fugi, dona, fugi! Deixim pendre *aliento*.
 —Vol una tassa de camamilla?
 —No hi ha necessitat.
 —Com veyá que no podia ni parlar...
 —La mateixa emoció.
 —Y are? No n' hi ha per tant! Potser no serà res.
 —Cá! 'L papé canta. N' estich seguríssima: ¡13,513!
 —Ah vamos, ja comprench! Lo número que ha tocat al seu fill.
 —A tots nos ha tocat.
 —Cóm? Qué també 'ls han quintat are á vosté y al seu marit?
 —Qué redimoni s' empatolla? ¡13,513, 'l número de cal adroguer!
 —¿Ha sortit premiat?
 —¡Y... y... ab... la... gro... ssa!
 —¡Ay!
 —Senyora Tuyas, senyora Tuyas! S' ha desmayat!... Vinagre.... No.... Ensumi aquesta pasta... Tampoch... Ay reina Santíssima! Per Deu senyora Tuyas, no 's mori á casa meva! Tingui, mossegui aquesta espartenya vella... Sembla que torna en si.
 —Ay! Ahont sóch?
 —Aquí, senyora Tuyas.
 —No sé si ha estat un somni. Pro...
 —No senyora, no es somni... es realitat. Vingui, miri la llista del *Toreyri*.
 —Es vritat, 13,513. Qué 'n farém de tants diners?
 —No ho se pas. May m' hi vist vint duros reunits, y are tot d' un plegat tants mils.
 —Jo miraré de portarlos al Banch, que á n' allí están segurs.
 —Ah, no, senyora, no. Més segurs están á la *caixa d' orus*.
 —Y cuant hi jugava vosté?
 —Xeixanta tres céntims; vamos, vinticinch quartos *intichs*.
 —Carat! Si jo hagués sapigut que haviam de treurer, també 'ls hi hauria posat.
 —Es á dir, que no hi juga *tant* com jo?
 —Cá! Dotze quartos!
 —Aixis no cobrará tants mils duros com jo?
 —Be ho suposo.
 —Y... escolti are que ve á tom. ¿Quant se treu la grossa, es d' obligació donar *anguila* á n' aquell que ha venut lo bitllet?

—Vet-aquí una cosa que no sé, *pero* de tots modos, siga costum ó no ho siga, jo no donaré pas res.

—Vaja, dona, després que li ha portat la sort...!

—Tot lo que vulgui, li agraeixo moltíssim; pro vull conservar *intactos* los quartos de la rifa. ¡Ay lo meu marit cóm se posaria si jo tocaba un céntim de la rifa! Ay pobreta de mi!

—¿Es dir que 'l seu marit ja ho sap?

—Ell es qui m' ha portat la noticia.

—No tinga pó que li digui jo á n' el meu.

—¿Y are? ¿Qué te por que se 'ls mengi?

—Que se 'ls mengi no, *pero* sí que se 'ls begui.

—Jesús! Cuánts mils porrons!

—Si, senyora, si. No es necessari que li digui, be prou que 'l deu veure cada dissapte.

—No m' en parli.

En aquell moment, quatre piçhs donats á la porta de l' escala deixant paradas á las dos vehinas, las que corren á obrir la porta del pis.

—¿Qui truca?—crida la senyora Tuyas.

—Baixa... corra! Llongarda! Llongarda!

—Lo meu marit! Qué voldrá?

—A poch-apoch—deya la Llongarda á dos homes que pujaban per l' escala á son marit. —deixeulo al costat del llit. Veurém si li passa l' atach.

—Deu ho vulga, digué la Sra. Tuyas.

—*Pero*, qué dimoni t' ha pasat?—deya la Llongarda.

—¡Ay!

—¿Qué té? ¿Qué li passa?—diu la Sra. Tuyas.

—No ho se pas. ¡Jo estich molt mal...! ¡molt mal!

No, home, no.

—*Pero*, espliquis Sr. Antón.

—Ja ho faré... si puch. Perque no es possible dir paraula després del disgust que hi tingut.

—¿Tant gran ha sigut?

—Tant gran! Preparat á sentirlo!

—¿'L disgust?

—Vaja, lo que me l' ha ocasionat ¡Figurat que 'l número 13,513 no existeix!

—¿Qué dius are?

—)Que no hi es!

—¿Donchs, y las nostras apuntacions d' ahont han sortit?

—Tú dirás.

—¡Ay, reina Santíssima! Corro á cal adroguer.

—Es inútil. Ha fugit.

—¡Lladre!

—No hi te cap culpa ell. La seva minyona.